

Kiezen

Tot op de huid
Christiaan Bakker

Zegt u nou maar gewoon wat het beste is, dokter. U heeft ervoor geleerd, niet ik. Wat ongeduldig en bijna geïrriteerd, staart de vitale 85-jarige vrouw met een oppervlakkig plekje van huidkanker op haar voorhoofd mij aan.

Door haar nu norske blik valt het plekje nog meer op dan voorheen. Het roze vlekje zit er al jaren, groeit langzaam. Steeds meer land wordt veroverd. Het moet eigenlijk wel weg! Dat begrijpt ze, maar dat ik alle opties met haar doorneem, krijgt minder goedkeuring. „Dokter, ik heb nog meer te doen!”

Ik begrijp haar redenatie, maar

bemerk dat ik toch niet kan nalaten haar de opties voor te leggen. Het is háár plekje en het is háár voorhoofd! Mijn lippen bewegen sneller op en neer..., haar gezicht kijkt nog strakker..., lucht vliegt langs mijn stembanden: oeh, nog een boosheidsrimpel erbij.

Ik begin al ‘rappend’ de voor- en nadelen van de behandelingen of niks doen op te hoesten. Haar wangen worden rood. Vliegenvlug vat ik het geheel nog even samen in een straaljagertempo. Naar adem happend en met een op zijn norst kijkende tegenspeler tegenover me rond ik af met dat ik alles overwe-

gende in haar geval zou kiezen om het weg te laten snijden.

Zucht. Het is nog even wennen, dit *shared decision making* ofwel gezamenlijk besluiten. Een mooie gesprekskapstok om besluitvorming over vooral lastige behandelkeuzes samen met de patiënt mogelijk te maken, maar niet voor iedereen en elke keuze geschikt, merk ik nu. In mijn hoofd gaat het nog even door: of zullen we het toch met de crème aanpakken? Nee, vier weken smeren zal ze niet doen. En ze wil zekerheid. Met het scherpe doktersmetaal kan ik dat via pathologieonderzoek bieden. Al met al een goede keuze lijkt mij.

Ik geef haar uitleg over de procedure van de excisie en zorg er rondom. De woede op het gezicht is met het vervallen van de batterij aan

Het is nog even wennen dit ‘shared decision making’ en niet voor iedereen geschikt, merk ik

opties als sneeuw voor de zon verdwenen en ze kijkt mij tevreden aan.

Bij het verlaten van de kamer, grapt ze dat het toch allemaal wat is met die dokters van tegenwoordig. Haar nieuwe huisarts deed ook al zo vreemd met het voorleggen van allemaal keuzes. En dan moest ze ook nog naar het stembureau; heeft u daar geen advies in?

Nog voor ik kan antwoorden dat een doktersadvies niet voor elke vraag geschikt is, roept de aanwezige assistent uit: „Stemadvies van deze dokter? Dan moet u toch echt bij de KNO arts zijn.” Lachend sluiten we het consult af en bedenk ik hoe gelukkig we mogen zijn dat in ons land stemmen nog gewoon een kwestie is van individuele besluitvorming.